Το Πνεύμα της Προφητείας: Ο Χρόνος της Καθυστέρησης και η Μεσονύκτια Κραυγή

Οι Δύο Πίνακες του Αββακούμ

Jeff Pippenger
2012-10-14

Λόγος Διευκρίνισης

Προσφάτως αρχίσαμε να προετοιμάζουμε την απομαγνητοφώνηση των Δύο Πινάκων του Αββακούμ, ώστε να μεταφραστεί στις διάφορες γλώσσες που εκπροσωπούνται στον ιστότοπό μας. Το έργο της μετατροπής μιας προφορικής παρουσίασης σε γραπτή παρουσίαση είναι πολύ πιο απαιτητικό απ' όσο θα μπορούσε να αντιληφθεί κανείς, εάν δεν είναι εξοικειωμένος με όλα τα εμπόδια που πρέπει να υπερπηδηθούν για να μετατραπεί μια προφορική παρουσίαση σε γραπτή, μαζί με τις αναπόφευκτες δυσχέρειες της τελικής μετάφρασης του υλικού στις διάφορες γλώσσες του ιστότοπου. Μόλις αρχίσαμε τη φιλολογική επιμέλεια της πρώτης από τις ενενήντα πέντε παρουσιάσεις, και ανακάλυψα ένα ακόμη εμπόδιο που πρέπει επίσης να υπερπηδήσουμε. Έχει να κάνει με την προοδευτική ανάπτυξη αυτού του μηνύματος από το 1989 έως τη σημερινή μας ιστορία.

Στις παρουσιάσεις πριν από περίπου δεκαπέντε χρόνια υπήρχαν αλήθειες που βρίσκονταν στο νηπιακό στάδιο της κατανόησής τους. Η πρώτη από εκείνες τις αλήθειες που οφείλω να διευκρινίσω είναι η άφιξη του δευτέρου αγγέλου στη Μιλλεριτική ιστορία. Κατά τον χρόνο εκείνο κατανοούσα ότι ο δεύτερος άγγελος έφθασε όταν οι Προτεσταντικές εκκλησίες άρχισαν να κλείνουν τις θύρες τους απέναντι στην παρουσίαση του μηνύματος του πρώτου αγγέλου από τον Μίλλερ, σε συνδυασμό με τη λήξη του έτους 1843. Ο William Miller εργαζόταν βάσει ενός υπολογισμού του χρόνου, τον οποίο πίστευε ότι προσδιόριζε πως τα έτη του 1843 άρχιζαν στις 22 Μαρτίου 1843 και έληγαν στις 22 Μαρτίου 1844. Είχε θεωρήσει ότι οι τρεις προφητείες που τελικώς τοποθετήθηκαν επάνω στους δύο ιερούς πίνακες θα έληγαν κατά το έτος 1843, και πίστευε ότι εκείνο το έτος έληγε στις 22 Μαρτίου 1844. Είχε σφάλει σε δύο σημεία.

Από τον Μίλλερ έγινε κατανοητό ότι οι τρεις προφητείες των 1335 ημερών του Δανιήλ δώδεκα, των 2520 ετών των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι και των 2300 ημερών του Δανιήλ οκτώ ολοκληρώνονταν τον Μάρτιο του 1844. Κατόπιν, ο Κύριος καθοδήγησε τον Σάμουελ Σνόου ώστε όχι μόνο να κατανοήσει ότι οι προφητείες δεν έληγαν το 1843, αλλά το 1844· αλλά ο Σνόου άρχισε επίσης να εφαρμόζει τον Καραϊτικό υπολογισμό του χρόνου, ο οποίος δεν ήταν η εφαρμογή του χρόνου που είχε χρησιμοποιήσει ο Μίλλερ. Ο Μίλλερ είχε χρησιμοποιήσει τον Ραββινικό/βασισμένο στην ισημερία υπολογισμό του χρόνου, ο οποίος θεμελίωνε το έτος από άνοιξη σε άνοιξη.

Όταν παρουσιάζαμε τις Δύο Πινακίδες του Αββακούμ, δεν είχαμε κατανοήσει αυτή την ιστορική πραγματικότητα και χρησιμοποιούσαμε την εμπειρία του Μίλλερ για να προσδιορίσουμε την 22α Μαρτίου 1844 ως την άφιξη του δευτέρου και την έναρξη του χρόνου της καθυστέρησης.

Κατανοούσα, και εξακολουθώ να κατανοώ, ότι η άφιξη εκείνου του αγγέλου αντιστοιχούσε στον χρόνο κατά τον οποίο οι Προτεστάντες απέρριψαν το μήνυμα του Μίλλερ περί του πρώτου αγγέλου, και το ακόλουθο απόσπασμα ήταν το σημείο αναφοράς μου.

> «Τον Ιούνιο του 1842, ο κ. Μίλλερ παρέδωσε τη δεύτερη σειρά των διαλέξεών του στον ναό της οδού Κάσκο, στο Πόρτλαντ. Θεώρησα μεγάλο προνόμιο να παρακολουθήσω αυτές τις διαλέξεις· διότι είχα περιπέσει σε αποθάρρυνση και δεν αισθανόμουν προετοιμασμένη να συναντήσω τον Σωτήρα μου. Αυτή η δεύτερη σειρά προκάλεσε πολύ μεγαλύτερη αναστάτωση στην πόλη από την πρώτη. Με λίγες εξαιρέσεις, τα διάφορα δόγματα έκλεισαν τις θύρες των εκκλησιών τους στον κ. Μίλλερ. Πολλοί λόγοι από διάφορους άμβωνες επιδίωκαν να εκθέσουν τα υποτιθέμενα φανατικά σφάλματα του ομιλητή· όμως πλήθη αγωνιωδών ακροατών παρευρίσκονταν στις συναθροίσεις του, και πολλοί δεν μπορούσαν να εισέλθουν στον οίκο. Τα εκκλησιάσματα ήταν ασυνήθιστα ήσυχα και προσεκτικά.» Life Sketches, 27.

Κατανόησα ότι το κλείσιμο των θυρών στο μήνυμα του Μίλλερ σηματοδοτούσε την αρχή της απόρριψης του πρώτου αγγέλου, και, σε συμφωνία με την κατανόηση του Μίλλερ περί του ραββινικού/βασιζόμενου στην ισημερία υπολογισμού του χρόνου, υπέθεσα ότι η 22α Μαρτίου 1844 σηματοδοτούσε τη λήξη του 1843. Η παρουσίαση του Μίλλερ στο Πόρτλαντ τον Ιούνιο του 1842 είναι στην πραγματικότητα ένα ορόσημο που προσδιορίζει μια προοδευτική απόρριψη η οποία τελικώς ολοκληρώθηκε στις 18 Απριλίου 1844, αλλά κατά τον χρόνο των παρουσιάσεων δεν είχαμε αναγνωρίσει την εφαρμογή από τον Σάμιουελ Σνόου του καραϊτικού υπολογισμού του χρόνου.

Στην πρώτη παρουσίαση που αρχίσαμε να επιμελούμαστε, άρχισα να διακρίνω ότι όσα είχαν καταγραφεί τότε φαίνεται να αντιφάσκουν με όσα διδάσκουμε τώρα. Και ναι και όχι. Πρόκειται απλώς για μια έμφαση στην προοδευτική άφιξη του δευτέρου αγγέλου, καθώς και για μια απεικόνιση της προοδευτικής αποσφράγισης αυτού του μηνύματος, όπως συνέβη επίσης και στη Μιλλεριτική ιστορία. Αυτή η διευκρινιστική σημείωση θα πρέπει να απαντήσει σε όσους σκανδαλίστηκαν από την ταύτισή μας της 19ης Απριλίου 1844 ως της πρώτης Μιλλεριτικής απογοήτευσης και από όσα διδάσκονταν στο παρελθόν.

> «Το πρώτο και το δεύτερο μήνυμα δόθηκαν το 1843 και το 1844, και τώρα βρισκόμαστε υπό τη διακήρυξη του τρίτου· όμως και τα τρία μηνύματα πρέπει ακόμη να διακηρύσσονται. Είναι τώρα εξίσου ουσιώδες όσο ποτέ άλλοτε να επαναληφθούν σε εκείνους που αναζητούν την αλήθεια. Με την πένα και με τη φωνή οφείλουμε να ηχήσουμε τη διακήρυξη, δείχνοντας τη σειρά τους και την εφαρμογή των προφητειών που μας οδηγούν στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Δεν μπορεί να υπάρξει τρίτο χωρίς το πρώτο και το δεύτερο. Αυτά τα μηνύματα οφείλουμε να δώσουμε στον κόσμο με δημοσιεύσεις, με ομιλίες, παρουσιάζοντας, στη γραμμή της προφητικής ιστορίας, τα πράγματα που έχουν υπάρξει και τα πράγματα που θα υπάρξουν.» Selected Messages, βιβλίο 2, 104.

Οι Δύο Πίνακες του Αββακούμ 2 από 95

Κατανόηση του Χρονολογίου των Μιλλεριτών και του Χρόνου της Καθυστέρησης

Στην τελευταία μας παρουσίαση, προέκυψε το ερώτημα πώς η 22α Οκτωβρίου 1844 μπορεί να είναι η δέκατη ημέρα του εβδόμου μηνός, εάν η 22α Μαρτίου 1844 είναι η πρώτη ημέρα του πρώτου μηνός. Οι Μιλλερίτες, τον Μάρτιο του 1844, παρεξήγησαν αυτό που θεωρούσαν ως το τέλος του 1843. Μετά από εκείνη την απογοήτευση, επανεξέτασαν τη βιβλική χρονολόγηση του χρόνου. Αυτό εξηγείται στο βιβλίο του Gerhard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, ιδιαιτέρως στις σελίδες 89 και 92. Όταν πίστεψαν ότι το 1843 είχε λήξει, επανεκτίμησαν δύο στοιχεία της κατανόησής τους περί του χρόνου: τη μετάβαση από το 1843 στο 1844 και τις ημέρες που σηματοδοτούν την αρχή και το τέλος των ετών, ώστε να μπορέσουν να υπολογίσουν τη δέκατη ημέρα του εβδόμου μηνός.

Συχνά τονίζω ότι από τις 22 Μαρτίου έως τις 22 Οκτωβρίου μεσολαβούν επτά μήνες. Δεν υποστηρίζω ότι αυτό αποτελεί το Κίνημα του Εβδόμου Μηνός, αλλά είναι αξιοσημείωτο ότι οι Μιλλερίτες πίστευαν πως η 22α Μαρτίου είχε ιδιαίτερη σημασία, και αποτελεί ένα χρήσιμο νοητικό σημείο αναφοράς—επτά μήνες αργότερα σας φέρνουν στην 22α Οκτωβρίου. Αυτό είναι γεγονός.

Η απογοήτευση και ο καιρός της καθυστερήσεως δεν υπήρξαν εκπληρώσεις κάποιας χρονικής προφητείας, αλλά μάλλον το αποτέλεσμα μιας παρερμηνείας εκ μέρους των Μιλλεριτών. Η παρερμηνεία τους εκπλήρωσε τον καιρό της καθυστερήσεως και την απογοήτευση· δεν υπήρχε κάποια συγκεκριμένη προφητεία που να δηλώνει ότι ο καιρός της καθυστερήσεως θα άρχιζε σε ορισμένο χρονικό σημείο. Η πεποίθησή τους ότι το 1843 είχε παρέλθει στις 22 Μαρτίου 1844 προκάλεσε την απογοήτευση.

Ο Damsteegt λέει:

> Μολονότι ο Καραϊτικός υπολογισμός, ο οποίος υπεδείκνυε το τέλος του Ιουδαϊκού έτους κατά τη νέα σελήνη της 17ης Απριλίου 1844, προκρινόταν στα κύρια περιοδικά των Μιλλεριτών, η πλειονότητα των πιστών απέβλεπε στην 21η Μαρτίου 1844 ως τον χρόνο της επιστροφής του Χριστού. Εκτός του κινήματος των Μιλλεριτών, η 21η Μαρτίου ήταν ευρέως γνωστή, και υπήρχε πολύ γενικευμένη προσδοκία πλήρους ανατροπής ολοκλήρου του συστήματος του Αντβεντισμού κατά την ημερομηνία εκείνη.

Διαβάσαμε χθες ότι ο Μίλλερ ανέμενε εκείνη την ημερομηνία. Η πλειονότητα των Μιλλεριτών προσδοκούσε εκείνη την ημερομηνία, και ακόμη και οι αντίπαλοί τους το γνώριζαν και την παρακολουθούσαν ως απόδειξη ότι οι Μιλλερίτες ήταν ψευδείς. Αυτή ήταν η καθιερωμένη κατανόηση. Αφού εκείνη παρήλθε, άρχισαν να διερευνούν τις προφητείες του χρόνου πιο προσεκτικά, πράγμα που τους οδήγησε στην 22α Οκτωβρίου 1844. Αυτό παρέχει ένα σημείο αναφοράς για το ερώτημα που προέκυψε χθες.

Ο Καιρός της Καθυστέρησης και το Πρώτο Όραμα της Έλεν Γουάιτ

Σήμερα, θέλω να αφιερώσω περισσότερο χρόνο στην εξέταση του χρόνου της καθυστέρησης. Αυτό είναι σημαντικό, διότι ασχολούμαστε με το πρώτο όραμα της Έλλεν Γουάιτ, όπου λέγει ότι το λαμπρό φως στην αρχή της οδού προς τον Ουρανό ήταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου, και ότι, εάν αρνηθείτε εκείνο το φως, πέφτετε εκτός της οδού προς τον Ουρανό. Προσπαθώ να αποδείξω

ότι η Κραυγή του Μεσονυκτίου, στο όραμά της, περιλαμβάνει ολόκληρη την ιστορία του Μηνύματος του Δευτέρου Αγγέλου.

Προσωπικά, δεν έχω κανένα πρόβλημα να πω ότι η Κραυγή του Μεσονυκτίου σε εκείνο το όραμα, η οποία βρίσκεται στην αρχή της οδού και διαχέει φως σε όλη τη διαδρομή, αντιπροσωπεύει την ιστορία των Μιλλεριτών από το 1840 έως το 1844. Η δυναμική αυτής της ιστορίας πρέπει να κατανοηθεί ορθά. Η εκπλήρωση της ίδιας της Κραυγής του Μεσονυκτίου έλαβε χώρα από τις 12 έως τις 17 Αυγούστου, όταν το μήνυμα παρουσιάστηκε στη Συνάθροιση Σκηνών του Exeter, και έπειτα μετέφεραν το μήνυμα επί περίπου δύο μήνες — τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο, δύο μήνες και πέντε ημέρες. Πριν από τις 22 Οκτωβρίου, προετοιμάζονταν για την επιστροφή του Κυρίου. Αυτή η δίμηνη περίοδος είναι η ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Ωστόσο, δεν μπορείτε να κατανοήσετε αυτή την περίοδο χωρίς να κατανοήσετε τα βήματα που οδήγησαν σε αυτήν. Για μένα, η Κραυγή του Μεσονυκτίου είναι, ειδικότερα, η ιστορία του χρόνου της αναβολής, η οποία συνεχίζεται έως τις 22 Οκτωβρίου 1844.

Εντοπίζοντας τα Μηνύματα των Τριών Αγγέλων

Ιδού η ιστορία από το 1840 έως το 1844. Υπάρχουν αρκετά χωρία στο Πνεύμα της Προφητείας όπου η Αδελφή White μάς λέγει ότι χρειάζεται να γνωρίζουμε πού να τοποθετούμε τα μηνύματα. Όταν αρχίσετε να τοποθετείτε τα μηνύματα, συνειδητοποιείτε ότι όλα τα μηνύματα φθάνουν σε ένα ορισμένο χρονικό σημείο και κατόπιν ενδυναμώνονται.

Ο Πρώτος Άγγελος έρχεται το 1798, κατά τον Καιρό του Τέλους, όταν το Βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίζεται και υπάρχει αύξηση της γνώσεως. Το Μήνυμα του Πρώτου Αγγέλου ενδυναμώνεται στις 11 Αυγούστου 1840, όταν η αρχή ημέρας-έτους επιβεβαιώνεται για ολόκληρο τον κόσμο, φέρνοντας κάτω τον Άγγελο της Αποκαλύψεως 10, ο οποίος συμβολίζει την ενδυνάμωση του Μηνύματος του Πρώτου Αγγέλου.

Ο Δεύτερος Άγγελος φθάνει τον Ιούνιο του 1842. Διαβάσαμε χθες ότι, τον Ιούνιο του 1842, ο κ. Μίλλερ παρέθεσε τη δεύτερη σειρά των παρουσιάσεών του στην εκκλησία της οδού Κάσκο. Με λίγες εξαιρέσεις, οι Προτεσταντικές εκκλησίες έκλεισαν τις θύρες τους. Έτσι, τον Ιούνιο του 1842, φθάνει το Μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου, διότι όταν μια Προτεσταντική εκκλησία κλείνει τη θύρα της απέναντι στο Μήνυμα του Πρώτου Αγγέλου, καθίσταται μέρος της Βαβυλώνος. Το Μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου είναι κλήση εξόδου από τη Βαβυλώνα. Είναι προοδευτικό.

Η αδελφή Ουάιτ μάς λέγει ότι, παρότι οι Προτεστάντες άρχισαν να κλείνουν τις θύρες τους τον Ιούνιο του 1842, η κλήση εξόδου από τη Βαβυλώνα —το περιεχόμενο του Μηνύματος του Δευτέρου Αγγέλου— δεν άρχισε στην πραγματικότητα παρά μόνον το Καλοκαίρι του 1844.

Το μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου φθάνει τον Ιούνιο του 1842 και ενδυναμώνεται με το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής, 12–17 Αυγούστου 1844, στη Συνάθροιση Σκηνών του Έξετερ.

Ο Τρίτος Άγγελος φθάνει στις 22 Οκτωβρίου 1844, διότι κατά την ημέρα εκείνη ανοίγεται η οδός προς τα Άγια των Αγίων, όπου οι άνθρωποι μπορούν να κατανοήσουν ότι ο Χριστός είναι τώρα ο Αρχιερεύς στα Άγια των Αγίων. Εκεί αναγνωρίζεται η κιβωτός της διαθήκης, και μέσα στην

κιβωτό βρίσκονται οι Δέκα Εντολές. Όταν η Αδελφή White μεταφέρθηκε στα Άγια των Αγίων και κοίταξε τις Δέκα Εντολές, είδε ότι η εντολή του Σαββάτου έλαμπε υπεράνω των άλλων, επισημαίνοντας τη σημασία του Σαββάτου στο Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου. Θα είναι δοκιμασία σχετικά με το Σάββατο ή την Κυριακή. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, το περιεχόμενο του Μηνύματος του Τρίτου Αγγέλου φθάνει.

Ένα χαρακτηριστικό και των τριών μηνυμάτων είναι ότι, όταν το Μήνυμα του Πρώτου Αγγέλου έφθασε το 1798, κανείς δεν το κατανοούσε. Ο Κύριος ανέδειξε τον Γουίλλιαμ Μίλλερ ως αγγελιοφόρο του Πρώτου Αγγέλου, αλλά μόνον το 1818—είκοσι χρόνια αργότερα—ο Μίλλερ άρχισε να κατανοεί το μήνυμα. Το μήνυμα έρχεται, αλλά απαιτείται χρόνος προτού ο λαός του Θεού το αναγνωρίσει, και τότε ενδυναμώνεται.

Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου φθάνει τον Ιούνιο του 1842, αλλά κανείς από τους Μιλλερίτες το 1842 δεν άρχισε να αποκαλεί τις Προτεσταντικές εκκλησίες Βαβυλώνα. Δεν το είχαν ακόμη αναγνωρίσει. Μόνον το καλοκαίρι του 1844 άρχισαν να το αναγνωρίζουν και να καλούν τους ανθρώπους να εξέλθουν από τις εκκλησίες. Το μήνυμα φθάνει, έπειτα γίνεται κατανοητό, και κατόπιν λαμβάνει δύναμη.

Στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν ο Hiram Edson έλαβε το όραμά του περί της μεταβάσεως του Χριστού από τα Άγια στα Άγια των Αγίων, έλαβαν κάποιο φως σχετικά με τη μεταβολή της διακονίας του Χριστού. Αλλά στις 23 Οκτωβρίου 1844, ο Hiram Edson δεν ήταν προετοιμασμένος να γράψει ένα άρθρο ή να κηρύξει ένα κήρυγμα περί του ότι η Κυριακή είναι το χάραγμα του θηρίου. Δεν κατανόησαν το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου παρά μόνον μετά από εκείνη τη χρονική περίοδο.

Το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου ενδυναμώνεται, όπως γνωρίζουν οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, όταν σε αυτό προσχωρεί ο Τέταρτος Άγγελος της Αποκάλυψης 18. Για όσους παρακολουθούν αυτό μέσω LiveStreaming ή αργότερα σε DVDs, ίσως θελήσετε να διαφωνήσετε σχετικά με τον χρονισμό της προσχώρησης του Τετάρτου Αγγέλου στον Τρίτο στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Στο σημείο αυτό, δεν προβάλλουμε κανένα επιχείρημα επ' αυτού, αλλά ούτε και το αρνούμαστε: ο Τέταρτος Άγγελος προσχωρεί στον Τρίτο Άγγελο με την κατάρρευση των Δίδυμων Πύργων, και εδώ είναι που το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου ενδυναμώνεται.

Και τα τρία Μηνύματα των Αγγέλων έχουν αυτά τα χαρακτηριστικά: έρχονται, γίνονται κατανοητά και κατόπιν ενδυναμώνονται.

Τα Δύο Κλεισίματα των Θυρών και οι Καθαρισμοί του Ναού

Τον Ιούνιο του 1842, μια θύρα άρχισε να κλείνει, σηματοδοτημένη από το κλείσιμο των θυρών των Προτεσταντικών εκκλησιών απέναντι στο Μήνυμα του Πρώτου Αγγέλου. Στην αρχή αυτής της ιστορίας βλέπουμε μια θύρα να κλείνει, και στο τέλος αυτής της ιστορίας — της ιστορίας του Δευτέρου Αγγέλου — η θύρα κλείνει και πάλι: η θύρα προς τα Άγια των Αγίων, η θύρα στην παραβολή των Δέκα Παρθένων.

Αυτά τα δύο κλεισίματα της θύρας είναι σημαντικό να επισημανθούν, ιδιαίτερα εάν πρόκειται να εξετάσετε τους δύο καθαρισμούς του ναού. Ο Χριστός καθάρισε τον ναό δύο φορές όταν βρισκόταν επί της γης, και η Αδελφή Γουάιτ μάς λέγει ότι θα υπάρξουν δύο καθαρισμοί του ναού στο τέλος του κόσμου, όπως υπήρξαν και στον καιρό των Μιλλεριτών. Οι καθαρισμοί του ναού στον καιρό των Μιλλεριτών μπορούν να επισημανθούν κατά το κλείσιμο της θύρας τον Ιούνιο του 1842 — την πρώτη θύρα του ναού, τον Προτεσταντισμό — και κατά τον δεύτερο καθαρισμό του ναού, όταν ο καθαρισμός του ναού των Μιλλεριτών ολοκληρώνεται.

Θα εξετάσουμε τον χρόνο της βραδύτητος. Σε αυτή την ιστορία του Δευτέρου Αγγέλου, ο χρόνος της βραδύτητος αρχίζει στις 22 Μαρτίου 1844 και πλαισιώνεται από δύο καθαρισμούς του ναού. Αυτό είναι το Μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου.

Αυτή είναι επίσης η ιστορία του Γεδεών. Υπήρξαν δύο καθαρμοί στην ιστορία του Γεδεών, η οποία αποτελεί ένα από τα σύμβολα των δύο καθαρμών του ναού και του Μηνύματος του Δευτέρου Αγγέλου.

Ο Χρόνος της Καθυστέρησης και η Κραυγή του Μεσονυκτίου στην Προφητεία

Ας αρχίσουμε τη μελέτη μας με ένα απόσπασμα από το Spiritual Gifts, τόμος 1, σελίδες 195–196. Εξετάζουμε τον χρόνο της καθυστέρησης, για να κατανοήσουμε τη σύνδεσή του με την Κραυγή του Μεσονυκτίου, επειδή δεν θέλουμε να απορρίψουμε το φως της Κραυγής του Μεσονυκτίου· αν το πράξουμε, πέφτουμε από την οδό προς τον πονηρό κόσμο που βρίσκεται κάτω.

Ἄγγελοι ἀπεστάλησαν νὰ ἐνισχύσουν τὸν ἰσχυρὸν ἄγγελον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἤκουσα φωνὲς αἵτινες ἐφαίνοντο νὰ ἀντηχοῦν πανταχοῦ· «Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς, ὁ λαός μου, ἵνα μὴ γίνησθε συμμέτοχοι τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῆς καὶ ἵνα μὴ λάβητε ἀπὸ τὰς πληγὰς αὐτῆς· διότι αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς ἔφθασαν ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ Θεὸς ἐμνημόνευσεν τὰς ἀδικίας αὐτῆς. Τὸ μήνυμα τοῦτο ἐφαίνετο ὡς προσθήκη εἰς τὸ τρίτον μήνυμα»,—Τώρα, μόλις παρέθεσε τὴν Ἀποκάλυψιν 18:4, «Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς, ὁ λαός μου, . . .». Καὶ λέγει, «Τὸ μήνυμα τοῦτο ἐφαίνετο ὡς προσθήκη εἰς τὸ τρίτον μήνυμα [τοῦ Ἀγγέλου] καὶ ἡνώθη μετ’ αὐτοῦ, καθὼς ἡ κραυγὴ τοῦ μεσονυκτίου ἡνώθη μετὰ τοῦ μηνύματος τοῦ δευτέρου ἀγγέλου τὸ 1844.»

Το μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου έρχεται τον Ιούνιο του 1842, και η Κραυγή του Μεσονυκτίου ενώνεται με αυτόν τον Αύγουστο του 1844. Αυτή η έκχυση του Πνεύματος επάνω σε αυτό το μήνυμα —η πρόσκληση εξόδου από τη Βαβυλώνα— είναι η ιστορία που χρησιμοποιεί η Αδελφή White για να περιγράψει την ιστορία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, όταν το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου ενώνεται με τον Τέταρτο Άγγελο. Ο Τέταρτος Άγγελος είναι όταν ο Ισχυρός Άγγελος της Αποκάλυψης 18 καταβαίνει.

«Το παρόν μήνυμα φάνηκε να αποτελεί προσθήκη στο τρίτο μήνυμα και ενώθηκε με αυτό, καθώς η μεσονύκτια κραυγή ενώθηκε με το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου το 1844. Η δόξα του Θεού αναπαυόταν επάνω στους υπομονετικούς, αναμένοντες αγίους»—Επάνω σε ποιους αναπαυόταν η δόξα του Θεού; Στους υπομονετικούς—ποιους; Αναμένοντες. Στους υπομονετικούς, αναμένοντες αγίους. Εντάξει; Τους αναμένοντες αγίους· διότι βρισκόμαστε τώρα στην ιστορία όπου η

προφητεία λέγει: «Μακάριος είναι εκείνος που αναμένει και φθάνει στις 1335. Αν και το όραμα βραδύνει, περίμενέ το». Οι άνθρωποι που πρόκειται να λάβουν την έκχυση του Αγίου Πνεύματος είναι οι αναμένοντες άγιοι.»

«Η δόξα του Θεού αναπαυόταν επάνω στους υπομονετικούς αγίους που περίμεναν, και αυτοί απηύθυναν άφοβα την τελευταία επίσημη προειδοποίηση, διακηρύττοντας την πτώση της Βαβυλώνας και καλώντας τον λαό του Θεού να εξέλθει από αυτήν, ώστε να διαφύγει τη φοβερή της καταδίκη.»—Βεβαίως, αυτό αφορά τη δική μας εποχή· όμως, οι άγιοι που αναμένουν στη δική μας εποχή προεικονίζονται από τους αγίους που ανέμεναν στην ιστορία των Μιλλεριτών, την οποία εξετάζουμε.

«Το φως που εχύθη επάνω στους αναμένοντας διείσδυσε παντού, και όσοι είχαν κάποιο φως μέσα στις εκκλησίες, οι οποίοι δεν είχαν ακούσει και απορρίψει τα τρία μηνύματα, ανταποκρίθηκαν στην κλήση και εξήλθαν από τις πεπτωκυίες εκκλησίες.»—Αυτό είναι το «Εξέλθατε εξ αυτής, ο λαός μου!» Αυτό αναφέρεται σε εκείνους που εξέρχονται από τις εκκλησίες της Βαβυλώνος στη δική μας εποχή, όταν ο Κυριακάτικος Νόμος θα έλθει στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτές είναι οι πεπτωκυίες εκκλησίες, οι εκκλησίες της Βαβυλώνος.

«Πολλοί είχαν φθάσει σε ηλικία υπευθυνότητος αφότου είχαν δοθεί αυτά τα μηνύματα, και το φως έλαμψε επ’ αυτούς, και είχαν το προνόμιο να εκλέξουν τη ζωή ή τον θάνατο.» — Τώρα λέγει ότι υπάρχουν σήμερα άνθρωποι στις Προτεσταντικές εκκλησίες οι οποίοι έχουν φθάσει στην ηλικία της υπευθυνότητος μετά την 22α Οκτωβρίου 1844· και τούτο είναι αληθές. Οι άνθρωποι που βρίσκονται σήμερα στις Προτεσταντικές εκκλησίες δεν ζούσαν όταν το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου έφθασε στην ιστορία των Μιλλεριτών. Δεν λογοδοτούν για την απόρριψη στην οποία προέβησαν οι Προτεσταντικές εκκλησίες κατά τη δική τους χρονική περίοδο, και αυτό είναι ένα καίριο σημείο που πρέπει να σημειωθεί, εάν ποτέ μελετήσετε πώς η ιστορία του Χριστού απεικονίζει το τέλος του κόσμου· διότι, αυστηρώς ομιλούντες, προφητικώς η Ιερουσαλήμ θα μπορούσε, θα έπρεπε να είχε καταστραφεί το 34 μ.Χ.

Υπήρξαν 490 έτη δοκιμαστικής περιόδου αποκομμένα για τους Ιουδαίους από τα 2300 έτη που επισημαίνονται στο Δανιήλ 8 και στο Δανιήλ 9. Τα 490 εκείνα έτη έληξαν το 34 μ.Χ. με τον λιθοβολισμό του Στεφάνου. Κατά το σημείο εκείνο, η Ιερουσαλήμ, προφητικώς, επρόκειτο να καταστραφεί, αλλά δεν καταστράφηκε παρά μόνο το 70. Στο The Great Controversy, η Αδελφή White λέγει το ίδιο πράγμα σχετικά με εκείνη την ιστορία. Λέγει ότι υπήρχαν παιδιά και άλλοι οι οποίοι δεν είχαν ακούσει το μήνυμα του Χριστού και των μαθητών πριν από το 34, και ο Θεός, στο έλεός Του, τους έδωσε χρόνο να έλθουν αντιμέτωποι με το μήνυμα πριν από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Προσδιορίζει, όπως και ο Χριστός, την καταστροφή της Ιερουσαλήμ ως απεικόνιση του τέλους του κόσμου.

Αυτή η ιστορία προεικονίζει την ίδια ακριβώς ιστορία για την οποία εκείνη μιλά. Όταν ο Νόμος της Κυριακής έλθει στις Ηνωμένες Πολιτείες και το μήνυμα τελικά μεταβεί στις πεπτωκυίες εκκλησίες, τα τέκνα του Θεού που βρίσκονται τώρα στη Βαβυλώνα δεν θα θεωρηθούν υπόλογα για την απόρριψη στην οποία προέβησαν οι εκκλησίες τους ή οι πρόγονοί τους κατά τον 19ο αιώνα.

> Πολλοί είχαν φθάσει σε ηλικία υπευθυνότητος αφότου είχαν δοθεί αυτά τα μηνύματα, και το φως έλαμψε επάνω τους, και είχαν το προνόμιο να εκλέξουν ζωή ή θάνατο. Μερικοί εξέλεξαν τη ζωή και έλαβαν τη θέση τους μαζί με εκείνους που προσδοκούσαν τον Κύριό τους και τηρούσαν όλες τις εντολές του. Το τρίτο μήνυμα έπρεπε να επιτελέσει το έργο του· όλοι έπρεπε να δοκιμασθούν επ' αυτού, και οι πολύτιμοι έπρεπε να κληθούν έξω από τα θρησκευτικά σώματα. Μία εξαναγκαστική δύναμη κινεί τους ειλικρινείς, ενώ η εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού συγκρατεί σε φόβο και χαλινό συγγενείς και φίλους, και δεν τολμούν, ούτε έχουν τη δύναμη, να εμποδίσουν εκείνους που αισθάνονται επάνω τους το έργο του Πνεύματος του Θεού. Η τελευταία κλήση μεταφέρεται ακόμη και στους φτωχούς δούλους, και οι ευσεβείς ανάμεσά τους, με ταπεινές εκφράσεις, εκχέουν τα άσματά τους υπερχειλίζουσας χαράς μπροστά στην προοπτική της ευτυχούς απελευθερώσεώς τους, και οι κύριοί τους δεν μπορούν να τους αναχαιτίσουν· διότι φόβος και κατάπληξη τους κρατούν σιωπηλούς. Ισχυρά θαύματα επιτελούνται, οι ασθενείς θεραπεύονται, και σημεία και τέρατα ακολουθούν τους πιστούς. Ο Θεός είναι στο έργο, και κάθε άγιος, ατρόμητος ως προς τις συνέπειες, ακολουθεί τις πεποιθήσεις της ίδιας του της συνειδήσεως και ενώνεται με εκείνους που τηρούν όλες τις εντολές του Θεού· και διακηρύσσουν παντού το τρίτο μήνυμα με δύναμη. Είδα ότι το τρίτο μήνυμα θα ολοκληρωνόταν με δύναμη και ισχύ πολύ ανώτερες από την κραυγή του μεσονυκτίου.

Σε αυτές τις δύο παραγράφους, αυτή είναι η δεύτερη φορά που συγκρίνει την ιστορία μας κατά τον Κυριακάτικο Νόμο στο τέλος του κόσμου με την ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Την πρώτη φορά, λέγει ότι ο Ισχυρός Άγγελος της Αποκαλύψεως 18 ενώνεται με τον Τρίτο Άγγελο, όπως η Κραυγή του Μεσονυκτίου ενώθηκε με τον Δεύτερο Άγγελο. Παρότι αναφέρεται σαφώς στην ιστορία της κρίσεως του Κυριακάτικου Νόμου, χρησιμοποιεί εξίσου σαφώς την ιστορία του Δευτέρου Αγγέλου ως σημείο αναφοράς. Είναι παράλληλες ιστορίες.

> Δούλοι τοῦ Θεοῦ, ἐνδεδυμένοι δύναμιν ἐξ ὕψους, μὲ τὰ πρόσωπά τους φωτισμένα καὶ λάμποντα ἀπὸ ἁγίαν ἀφιέρωσιν, ἐξῆλθαν ἐκπληρώνοντας τὸ ἔργον τους καὶ κηρύττοντας τὸ μήνυμα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ψυχὲς ποὺ ἦσαν διασκορπισμένες σὲ ὅλα τὰ θρησκευτικὰ σώματα ἀποκρίθηκαν στὸ κάλεσμα, καὶ οἱ πολύτιμοι ἐξήχθησαν ἐσπευσμένως ἀπὸ τὶς καταδικασμένες ἐκκλησίες, καθὼς ὁ Λὼτ ἐσπευσμένως ἐξήχθη ἀπὸ τὰ Σόδομα πρὸ τῆς καταστροφῆς της.

Όσον αφορά την κλήση εξόδου από τη Βαβυλώνα, είτε στο τέλος του κόσμου είτε στο Μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου, ο Λωτ αποτελεί σύμβολο αυτής της ιστορίας και της καταστροφής των Σοδόμων.

Εάν κατανοείτε ορθά το Δανιήλ 11, στο εδάφιο 41 ο βασιλεὺς τοῦ Βορρᾶ εἰσέρχεται εἰς τὴν ἔνδοξον γῆν καὶ πολλοὶ καταβάλλονται, ἀλλ' «οὗτοι θὰ διαφύγωσιν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὁ Ἐδὼμ καὶ ὁ Μωὰβ καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῶν υἱῶν Ἀμμών». Ὁ Μωὰβ καὶ ὁ Ἀμμὼν εἶναι τὰ τέκνα τῶν δύο θυγατέρων τοῦ Λώτ. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Λὼτ ἀντιπροσωπεύει ἐκείνους οἵτινες διαφεύγουν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ παπισμοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Νόμου τῆς Κυριακῆς.

Η αδελφή Γουάιτ χρησιμοποιεί αυτόν τον συμβολισμό. Οι πεπτωκυῖες εκκλησίες παριστάνονται με τον Λωτ, και οι πολύτιμοι εξήχθησαν εσπευσμένως από τις καταδικασμένες εκκλησίες, καθώς ο Λωτ εξήχθη εσπευσμένως από τα Σόδομα πριν από την καταστροφή της. Ο λαός του Θεού

καταρτίσθηκε και ενδυναμώθηκε από την εξαίσια δόξα που επήλθε επ' αυτούς με πλούσια αφθονία, προετοιμάζοντάς τους να υπομείνουν την ώρα του πειρασμού. Πλήθος φωνών ακούονταν παντού, λέγοντας: «Εδώ είναι η υπομονή των αγίων· εδώ είναι εκείνοι που τηρούν τις εντολές του Θεού και την πίστιν του Ιησού».

Ενώ ομιλεί για το κάλεσμα εξόδου από τη Βαβυλώνα στο τέλος του κόσμου, χρησιμοποιεί την ιστορία του Μηνύματος του Δευτέρου Αγγέλου κατά την περίοδο των Μιλλεριτών για να περιγράψει εκείνο το κάλεσμα. Το Μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου είναι ένα κάλεσμα εξόδου από τη Βαβυλώνα, και αυτή η ιστορία προτυπώνει την ιστορία της κρίσεως του Κυριακάτικου Νόμου.

Μία από τις βιβλικές αναφορές που χρησιμοποιεί η Έλεν Γουάιτ για να περιγράψει αυτή την ιστορία είναι η αφήγηση των Σοδόμων και Γομόρρων. Θα διαβάσουμε από τη Γένεση 19:1-11, που αποτελεί μέρος της ιστορίας του Λωτ.

> Και ήλθον οι δύο άγγελοι εις Σόδομα εσπέρας· και ο Λωτ εκάθητο εις την πύλην των Σοδόμων· και ο Λωτ, ιδών αυτούς, εσηκώθη εις συνάντησιν αυτών και προσεκύνησεν έως εδάφους με το πρόσωπον αυτού· και είπε· Ιδού τώρα, κύριοί μου, εκκλίνατε, παρακαλώ, εις την οικίαν του δούλου σας, και διανυκτερεύσατε, και νίψατε τους πόδας σας, και θέλετε σηκωθή ενωρίς και υπάγει εις την οδόν σας. Και εκείνοι είπον· Ουχί· αλλά θέλομεν διανυκτερεύσει εν τη πλατεία. Και επέμεινεν εις αυτούς σφόδρα· και εξέκλιναν προς αυτόν και εισήλθον εις την οικίαν αυτού· και έκαμεν εις αυτούς συμπόσιον, και έψησεν άζυμα, και έφαγον. Πριν δε κοιμηθώσιν, οι άνδρες της πόλεως, οι άνδρες των Σοδόμων, περιεκύκλωσαν την οικίαν, νέοι και γέροντες, άπας ο λαός από παντός μέρους· και εκάλεσαν τον Λωτ και είπον προς αυτόν· Πού είναι οι άνδρες οι εισελθόντες προς σε την νύκτα ταύτην; έκβαλέ αυτούς προς ημάς, διά να γνωρίσωμεν αυτούς. Και εξήλθεν ο Λωτ προς αυτούς εις την θύραν, και έκλεισε την θύραν κατόπιν αυτού, και είπε· Παρακαλώ, αδελφοί μου, μη πράξητε τόσην πονηρίαν. Ιδού τώρα, έχω δύο θυγατέρας, αι οποίαι δεν εγνώρισαν άνδρα· ας σας εκβάλω, παρακαλώ, αυτάς, και κάμετε εις αυτάς καθώς είναι αρεστόν εις τους οφθαλμούς σας· μόνον εις τους άνδρας τούτους μη πράξητε μηδέν· διότι διά τούτο εισήλθον υπό την σκιάν της στέγης μου. Και εκείνοι είπον· Στάσου εκεί. Και είπον πάλιν· Ούτος ο άνθρωπος ήλθε να παροικήση, και θέλει πάντως να γίνη κριτής· τώρα θέλομεν σε κακομεταχειρισθή χειρότερα παρά αυτούς. Και εβίαζον σφοδρώς τον άνθρωπον, τον Λωτ, και επλησίασαν διά να συντρίψωσι την θύραν. Αλλ' οι άνδρες εξέτειναν την χείρα αυτών και εισήγαγον τον Λωτ προς αυτούς εις την οικίαν και έκλεισαν την θύραν. Και επάταξαν με αορασίαν τους άνδρας τους όντας εις την θύραν της οικίας, από μικρού έως μεγάλου· ώστε εκουράσθησαν ζητούντες την θύραν.

Προοδευτική Δοκιμασία και ο Χρόνος της Καθυστέρησης

Η Αδελφή Ουάιτ μιλεί για μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας στον καιρό του Χριστού και στον καιρό των Μιλλεριτών, απεικονίζοντας μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας για εμάς. Στο Early Writings, σελίδα 259, λέγει:

> «Όσοι δεν θα δέχονταν το μήνυμα του Ιωάννη του Βαπτιστή δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από τις διδασκαλίες του Ιησού, ούτε μπορούσαν να ωφεληθούν από τη διακονία του Χριστού στο άνωθεν Αγιαστήριο». Κατόπιν λέγει: «Όσοι δεν δέχθηκαν το Μήνυμα του Πρώτου

> Αγγέλου δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από το Μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου, ούτε μπορούσαν να ωφεληθούν από την Κραυγή του Μεσονυκτίου».

Σε εκείνο το χωρίο στα Early Writings, 259, όταν η θύρα κλείνεται στον καιρό του Χριστού, οι Ιουδαίοι βρίσκονται σε πλήρες σκότος, σε τύφλωση.

Η μιλλεριτική ιστορία του Δευτέρου Αγγέλου είναι η ιστορία του Λωτ. Οι δύο άγγελοι έρχονται στην πόλη (Ιούνιος 1842), το Μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου φθάνει, και ο Λωτ τούς φιλοξενεί για τη νύχτα (ο Καιρός της Καθυστέρησης). Υπάρχει μία κρίση, και κατόπιν μία θύρα κλείνει (22 Οκτωβρίου 1844).

Θα εξετάσουμε μια ακόμη βιβλική αφήγηση, όπου μια περίοδος καθυστέρησης αντιστοιχεί με τη Μιλλεριτική Ιστορία, προτού συνθέσουμε όλα αυτά.

Ο Μωυσής, το Αγιαστήριο και ο Χρόνος της Αναμονής

Η επόμενη αφήγηση είναι ο Μωυσής να λαμβάνει οδηγίες για την κατασκευή του αγιαστηρίου και τον Νόμο.

> Κατά την έβδομη ημέρα, η οποία ήταν το Σάββατο, ο Μωυσής εκλήθη να ανέβει μέσα στο νέφος. Το πυκνό νέφος άνοιξε μπροστά στα μάτια όλου του Ισραήλ, και η δόξα του Κυρίου εξερράγη ως καταναλίσκον πυρ. «Και εισήλθεν ο Μωυσής εις το μέσον του νέφους, και ανέβη εις το όρος· και ο Μωυσής ήτο επί του όρους τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας». Patriarchs and Prophets, 313, 314.

Η τεσσαρακονθήμερη παραμονή στο όρος δεν περιελάμβανε τις έξι ημέρες της προετοιμασίας.

Κατά τη διάρκεια αυτής της ιστορίας, ο Μωυσής δαπάνησε 46 ημέρες λαμβάνοντας οδηγίες για την οικοδόμηση του ναού, παραλληλιζόμενος με τα 46 έτη από το 1798 έως το 1844, όταν ο Κύριος ανέγειρε τον Μιλλεριτικό ναό, και με τα 46 έτη της ανοικοδόμησης του ναού από τον Ηρώδη που σημειώνονται στο Ιωάννης 2:20, καθώς και με τα 46 χρωμοσώματα του ανθρώπινου ναού. Κατά τη διάρκεια των έξι ημερών, ο Ιησούς του Ναυή ήταν μαζί με τον Μωυσή, και μαζί έτρωγαν μάννα και έπιναν από τον χείμαρρο που κατέβαινε από το όρος. Ο Ιησούς του Ναυή δεν εισήλθε μαζί με τον Μωυσή στη νεφέλη, αλλά παρέμεινε έξω, τρώγοντας και πίνοντας καθημερινά ενώ ανέμενε την επιστροφή του Μωυσή, ενώ ο Μωυσής νήστευε κατά τις σαράντα ημέρες.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο όρος, ο Μωυσής έλαβε οδηγίες για την κατασκευή ενός αγιαστηρίου, στο οποίο η θεία παρουσία θα εκδηλωνόταν κατά ιδιαίτερο τρόπο. «Και θέλουσι κάμει εις εμέ αγιαστήριον, διά να κατοικώ εν μέσω αυτών» (Έξοδος 25:8), ήταν η εντολή του Θεού.

Εδώ είναι όπου βρίσκουμε τον αριθμό 46 να συνδέεται με την οικοδόμηση του αγιαστηρίου.

Θα διαβάσουμε από την Έξοδο και θα επισημάνουμε έναν χρόνο καθυστέρησης σε αυτήν την ιστορία, καθώς προεικονίζει τον χρόνο καθυστέρησης κατά τον καιρό του Χριστού, των Μιλλεριτών, και στο τέλος του κόσμου. Ο χρόνος καθυστέρησης δημιουργεί το περιβάλλον που επιτρέπει να διακηρυχθεί η Κραυγή του Μεσονυκτίου και να παραγάγει δύο τάξεις προσκυνητών.

Χωρίς τον χρόνο καθυστέρησης, η δυναμική εκείνης της ιστορίας δεν θα ήταν παρούσα για ό,τι ο Κύριος θέλει να επιτελέσει κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Πρέπει να δούμε τι αντιπροσωπεύει ο χρόνος καθυστέρησης.

> Και είπε προς τον Μωυσήν, Ανάβα προς τον Κύριον, συ και ο Ααρών, Ναδάβ και Αβιούδ, και εβδομήκοντα από τους πρεσβυτέρους του Ισραήλ· και προσκυνήσατε από μακρόθεν. . . . Και έλαβεν ο Μωυσής το ήμισυ του αίματος και έθεσεν αυτό εις λεκάνας· και το ήμισυ του αίματος ερράντισεν επί του θυσιαστηρίου. Και έλαβε το βιβλίον της διαθήκης και ανέγνωσεν εις επήκοον του λαού· και είπαν, Πάντα όσα ελάλησεν ο Κύριος θέλομεν πράξει και θέλομεν υπακούσει. Και έλαβεν ο Μωυσής το αίμα και ερράντισεν αυτό επί τον λαόν, και είπε, Ιδού το αίμα της διαθήκης, την οποίαν έκαμεν ο Κύριος μεθ' υμών περί πάντων τούτων των λόγων. Έξοδος 24:1, 6-8.

Αυτή η περίοδος των 46 ημερών, αυτός ο Καιρός της Αναμονής, είναι ο καιρός κατά τον οποίο ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με έναν λαό.

Συνήψε ο Κύριος διαθήκη με τους Μιλλερίτες σε αυτή την ιστορία; Ναι.

Συνήψε άραγε διαθήκη με τη χριστιανική εκκλησία κατά την Πεντηκοστή στον καιρό του Χριστού; Ναι.

Έτσι, αυτή η περίοδος καθυστέρησης αποτελεί ένα από τα ορόσημα της εισόδου του Κυρίου σε διαθήκη με έναν λαό.

> Και είπε ο Κύριος προς τον Μωυσή· Ανάβα προς εμέ εις το όρος και μείνε εκεί· και θέλω σοι δώσει πλάκες λιθίνες, και νόμον, και εντολάς, τας οποίας έγραψα, διά να διδάξης αυτούς. Και εσηκώθη ο Μωυσής, και Ιησούς ο υπηρέτης αυτού· και ανέβη ο Μωυσής εις το όρος του Θεού. Και είπε προς τους πρεσβυτέρους· Περιμείνατε ημάς εδώ, έως ου επιστρέψωμεν προς υμάς· και ιδού, ο Ααρών και ο Ωρ είναι μεθ' υμών· εάν τις έχη υπόθεσιν, ας προσέλθη προς αυτούς. Και ανέβη ο Μωυσής εις το όρος, και η νεφέλη εκάλυψε το όρος. Και η δόξα του Κυρίου εκάθησεν επί του όρους Σινά, και η νεφέλη εκάλυψεν αυτό έξ ημέρας· και τη εβδόμη ημέρα εκάλεσε τον Μωυσήν εκ μέσου της νεφέλης. Και η όψις της δόξης του Κυρίου ήτο ως πυρ καταναλίσκον επί της κορυφής του όρους, ενώπιον των υιών Ισραήλ. Και εισήλθεν ο Μωυσής εις το μέσον της νεφέλης και ανέβη εις το όρος· και ο Μωυσής ήτο επί του όρους τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας. Έξοδος 24:12-18.

Στην ιστορία του Μωυσή, βλέπουμε έναν καιρό καθυστέρησης. Κατά τη διάρκεια αυτού του καιρού, οι δύο πλάκες συμβολίζουν τη διαθήκη, και ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη και δίδει στον Μωυσή οδηγίες για την οικοδόμηση του ναού.

Από το 1798 έως το 1844, κατά τη διάρκεια εκείνων των 46 ετών, ο Κύριος ανήγειρε τον ναό των Μιλλεριτών, ώστε να εισέλθει σε διαθήκη με τον σύγχρονο Ισραήλ.

Η περίοδος για την οποία μόλις διαβάσαμε, σχετικά με τον Μωυσή και τον χρόνο αναμονής των εβδομήκοντα πρεσβυτέρων, ονομάζεται στην βιβλική ιστορία Πεντηκοστή — πενήντα ημέρες μετά το Πάσχα. Ο Κύριος έδωσε εντολή στον Ισραήλ να τηρεί την Πεντηκοστή εις το διηνεκές. Στην Καινή Διαθήκη, η Πεντηκοστή αποτελεί κεντρικό σημείο αναφοράς της πρώιμης

χριστιανικής εκκλησίας, ως ανάμνηση ακριβώς αυτής της ιστορίας. Τα ίδια στοιχεία απαντώνται κατά την Πεντηκοστή στην εποχή του Χριστού, στην ιστορία των Μιλλεριτών, και τα στοιχεία αυτά θα επαναληφθούν στο τέλος του κόσμου.

Η Πεντηκοστή και ο χρόνος της αναμονής στην Καινή Διαθήκη

Ας εξετάσουμε την Πεντηκοστή μέσα από το Λουκάς 24:44–52, κατά τη διήγηση του δρόμου προς Εμμαούς.

Νωρίτερα στο κατά Λουκᾶν, οι δύο μαθητές που περπατούσαν με τον Ιησού Τον παρακαλούν να μείνει μαζί τους. Η Γραφή χρησιμοποιεί τη λέξη «να μείνει». Εκεί επισημαίνεται ένας καιρός παραμονής, αλλά εμείς θέλουμε να επισημάνουμε έναν διαφορετικό καιρό παραμονής μέσα στην ίδια αυτή ιστορία.

> Και είπε προς αυτούς· Οὗτοι εἶναι οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἐλάλησα πρὸς ἐσᾶς, ἐνῶ ἤμην ἔτι μεθ’ ὑμῶν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληρωθῶσι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Μωυσέως καὶ ἐν τοῖς προφήταις καὶ ἐν τοῖς ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ. Τότε διήνοιξε τὸν νοῦν αὐτῶν, διὰ νὰ κατανοήσωσι τὰς γραφάς. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Οὕτως εἶναι γεγραμμένον, καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ πάθῃ ὁ Χριστός καὶ νὰ ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ· καὶ νὰ κηρυχθῇ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοια καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρχομένη ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ σεῖς εἶσθε μάρτυρες τούτων. Καὶ ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω ἐφ’ ὑμᾶς τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου· σεις δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδυθῆτε δύναμιν ἐξ ὕψους.

Ο χρόνος της αναμονής σηματοδοτείται από την εντολή να παραμείνουν στην Ιερουσαλήμ για δύναμη. Εκεί είναι όπου λαμβάνει χώρα η ενδυνάμωση του μηνύματος για τους Μιλλεριτιστές.

Το να αναμένει κανείς σημαίνει να περιμένει. «Μακάριος είναι εκείνος που περιμένει». Για τι; Τη δύναμη.

Δεν μπορείτε να κατανοήσετε ορθά την ενδυνάμωση της Κραυγής του Μεσονυκτίου, αν δεν κατανοήσετε τον χρόνο της καθυστέρησης, κατά τον οποίο τους δίνεται η εντολή να αναμείνουν αυτή τη δύναμη. Αποτελεί μέρος της ιστορίας. Για να συνεχίσει να λάμπει το φως που έχει στηθεί πίσω σας, πρέπει να κατανοήσετε ολόκληρη την ιστορία.

Μπορεί να μη βλέπετε ακόμη πού οδηγεί αυτό, αλλά αύριο θα καταστεί σαφές.

Οι Τρεις Προφητείες και ο Χρόνος της Καθυστέρησης

Τρεις προφητείες οδήγησαν τους Μιλλερίτες σε μια εσφαλμένη αντίληψη, η οποία προκάλεσε τον χρόνο της καθυστέρησης και την πρώτη απογοήτευση. Οι προφητείες αυτές είναι οι ίδιες τρεις για τις οποίες ο Ουίλλιαμ Μίλλερ είπε ότι του δόθηκε η αφετηρία: οι 1335, οι 2520 και οι 2300 ημέρες.

Εάν κατανοείτε ότι ο χρόνος της καθυστέρησης αποτελεί συγκεκριμένο στοιχείο της Μεσονύκτιας Κραυγής, πρέπει να ερωτήσετε τι παρήγαγε τον χρόνο της καθυστέρησης. Ήσαν αυτές οι τρεις χρονικές προφητείες: οι 1335, οι 2520 και οι 2300.

Εάν απορρίπτετε την προφητεία των 2520 και των 1335, αρνείσθε την Κραυγή του Μεσονυκτίου και εκπίπτετε από την οδό προς τον πονηρό κόσμο κάτω.

Προς τα εκεί κατευθυνόμαστε με όλα αυτά.

Παραμένουν, διότι πρέπει να αναμείνουν δύναμη εξ ύψους, και στην Ιστορία των Μιλλεριτών, αυτή η δύναμη ήταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου.

> Πλην σεις καθίσατε στην πόλη της Ιερουσαλήμ, έως ότου ενδυθείτε δύναμη εξ ύψους. Και τους έφερε έξω έως τη Βηθανία, και ύψωσε τας χείρας αυτού και τους ευλόγησε. Και ενώ τους ευλογούσε, απεχωρίσθη απ' αυτών και ανεφέρετο εις τον ουρανόν. Και αυτοί, προσκυνήσαντες αυτόν, υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης. Λουκάς 24:44-52.

Η Βηθανία είναι προάστιο της Ιερουσαλήμ, περίπου ενάμισι μίλι έξω από την πόλη. Στις ημέρες του Ιησού, αυτό αποτελούσε σημαντική απόσταση, καθώς οι άνθρωποι μετακινούνταν παντού πεζή.

Βηθανία σημαίνει «Οίκος των Πτωχών».

Ο αγαπημένος τόπος του Ιησού ήταν η Βηθανία, όπου κατοικούσαν ο Λάζαρος, η Μαρία και η Μάρθα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η Θριαμβευτική Είσοδος είναι η ιστορία που χρησιμοποιεί η Αδελφή White για να περιγράψει την Κραυγή του Μεσονυκτίου.

Προτού ο Ιησούς εισέλθει στην Ιερουσαλήμ για τη Θριαμβευτική Είσοδο, παρέμεινε στη Βηθανία, τον Οίκο των Πτωχών. Υπάρχει ένας καιρός αναμονής που προηγείται της Θριαμβευτικής Εισόδου, καθώς υπάρχει και ένας καιρός αναμονής που προηγείται της Μεσονύκτιας Κραυγής. Πρόκειται για παράλληλες ιστορίες, αλλά εξακολουθούμε να εξετάζουμε το Λουκάς 24:44-52 και την αναμονή και παραμονή στην Ιερουσαλήμ.

Στο Early Writings, σελίδα 247, αναφερόμενη στην Ιστορία του Μιλλεριστικού Κινήματος, η Αδελφή Ουάιτ λέει:

> Οι απογοητευμένοι είδαν από τις Γραφές ότι βρίσκονταν στον χρόνο της καθυστέρησης και ότι έπρεπε με υπομονή να αναμένουν την εκπλήρωση του οράματος. Τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που τους είχαν οδηγήσει να προσδοκούν τον Κύριό τους το 1843, τους οδήγησαν να Τον αναμένουν το 1844.

Κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου, στους Μιλλερίτες ανοίχθηκε η κατανόηση των Γραφών.

«Οι απογοητευμένοι» από την πρώτη απογοήτευση είδαν από τις Γραφές ότι βρίσκονταν στον χρόνο της καθυστέρησης, και τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που τους είχαν οδηγήσει να προλέξουν το 1843 ως την επιστροφή του Κυρίου, τώρα αποδείκνυαν το 1844.

Τι είχε πράξει γι' αυτούς ο Κύριος; Άνοιξε τον νου τους. Αυτή είναι μια παράλληλη ιστορία με εκείνη των μαθητών.

Ο Καιρός της Καθυστέρησης του Ιακώβ και η Διαθήκη

Υπάρχει ένας χρόνος καθυστέρησης στην ιστορία του Ιακώβ. Αυτός ο χρόνος καθυστέρησης φωτίζει πολλές προφητικές αλήθειες, αν και θα αγγίξουμε μόνο ορισμένες από αυτές.

Η Γένεσις 28, αρχίζοντας από το εδάφιο 10, δείχνει ότι η ιστορία του Ιακώβ προεικονίζει το τέλος του κόσμου. Οι υιοί του Ιακώβ αντιπροσωπεύουν τους 144.000 στο τέλος του κόσμου.

Ο Ιακώβ απέκτησε υιούς από τέσσερις γυναίκες—δύο συζύγους, τη Ραχήλ και τη Λεία, και δύο παλλακίδες. Έπρεπε να εργασθεί για τις συζύγους του: 2520 ημέρες για τη Λεία και 2520 ημέρες για τη Ραχήλ. Στην ιστορία του Ιακώβ, βλέπουμε και τα δύο 2520, που αντιπροσωπεύουν το Βόρειο και το Νότιο Βασίλειο.

Ο Ιακώβ αποτελεί σύμβολο της Μιλλεριτικής Ιστορίας και των 144.000. Η ιστορία του πρέπει να προσφέρει φως σε εμάς κατά το τέλος του κόσμου.

> Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ Βηρσαβεὲ καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν Χαρράν. Καὶ ἔφθασε εἰς τόπον τινὰ καὶ διενυκτέρευσε ἐκεῖ, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἶχεν δύσει· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς λίθους τοῦ τόπου ἐκείνου καὶ ἔθεσεν αὐτοὺς προσκεφάλαιον αὐτοῦ, καὶ κατεκλίθη εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον διὰ νὰ κοιμηθῇ. Καὶ ἐνυπνιάσθη, καὶ ἰδοὺ κλῖμαξ ἦτο στηριγμένη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἡ κορυφὴ αὐτῆς ἔφθανεν εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἰδοὺ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς. Καὶ ἰδοὺ, ὁ Κύριος ἵστατο ἐπάνωθεν αὐτῆς καὶ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαάκ· τὴν γῆν ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν κείσαι, εἰς σὲ θέλω δώσει αὐτήν, καὶ εἰς τὸ σπέρμα σου· καὶ τὸ σπέρμα σου θέλει εἶσθαι ὡς ἡ κόνις τῆς γῆς, καὶ θέλεις ἐξαπλωθῆ πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς ἀνατολάς, καὶ πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότον· καὶ ἐν σοὶ καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου θέλουσιν εὐλογηθῆ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ, καὶ θέλω σε διαφυλάττει εἰς πάντας τοὺς τόπους ὅπου ἂν ὑπάγῃς, καὶ θέλω σε ἐπαναφέρει εἰς τὴν γῆν ταύτην· διότι δὲν θέλω σε ἐγκαταλείψει, ἕως οὗ κάμω ὅσα ἐλάλησα πρὸς σέ. Γένεσις 28:10-15.

Ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με τον Ιακώβ. Όταν ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με τον Μωυσή και τον Ισραήλ, υπάρχει χρόνος αναμονής· όταν εισέρχεται σε διαθήκη με τον Ιακώβ, υπάρχει χρόνος αναμονής· όταν εισέρχεται σε διαθήκη με τον σύγχρονο Ισραήλ στη Μιλλεριτική Ιστορία, υπάρχει χρόνος αναμονής· και όταν εισέρχεται σε διαθήκη με τη χριστιανική εκκλησία κατά την Πεντηκοστή, υπάρχει χρόνος αναμονής.

Σε αυτή την ιστορία, κατά τον καιρό της αναμονής, ο Κύριος ανοίγει τη διάνοια του λαού Του στον Λόγο Του, πράγμα που συμβολίζεται από την κλίμακα με τους αγγέλους που ανεβαίνουν και κατεβαίνουν—σύμβολο επικοινωνίας μεταξύ Θεού και ανθρώπου.

> Καὶ ἐξηγέρθη ὁ Ἰακὼβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ἀληθῶς ὁ Κύριος εἶναι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ ἐγὼ δὲν ἔγνων. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Πόσον φοβερός εἶναι ὁ τόπος οὗτος! Οὗτος δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὴ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, καὶ αὕτη εἶναι ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. Γένεσις 28:16-17.

Κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου, οι παρθένες των Μιλλεριτών αφυπνίζονται και γίνονται ο Οίκος του Θεού. Αυτός εισέρχεται σε διαθήκη μαζί τους, καθιστώντας τους σύγχρονο Ισραήλ.

> Καὶ ἐσηκώθη ὁ Ἰακὼβ ἐνωρὶς τὸ πρωί, καὶ ἔλαβε τὸν λίθον τὸν ὁποῖον εἶχε θέσει προσκεφάλαιόν του, καὶ ἔστησεν αὐτὸν εἰς στήλην, καὶ ἔχεεν ἔλαιον ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου Βαιθήλ· τὸ δὲ ὄνομα τῆς πόλεως ἐκείνης ἦτο πρότερον Λοῦζ. Γένεσις 28:18-19.

Το «Luz» αλλάζει. Οι Μιλλεριτιστές δεν ήταν ο λαός του Θεού το 1798. Η ιστορία των Μιλλεριτιστών είναι η ιστορία του πώς Αυτός εισέρχεται σε διαθήκη μαζί τους και τους καθιστά λαό Του, μεταβάλλοντάς τους από «Luz» σε «Bethel».

> Και ο Ιακώβ έκαμεν ευχήν, λέγων· Εάν ο Θεός ήναι μετ' εμού, και με φυλάξη εν τη οδώ ταύτη, εις την οποίαν υπάγω, και μοι δώση άρτον να φάγω και ένδυμα να ενδυθώ, ώστε να επιστρέψω εν ειρήνη εις τον οίκον του πατρός μου, τότε ο Κύριος θέλει είσθαι Θεός μου· και ο λίθος ούτος, τον οποίον έστησα διά στήλην, θέλει είσθαι οίκος Θεού· και εκ πάντων όσα ήθελες μοι δώσει, το δέκατον θέλω βεβαίως προσφέρει εις σε. Γένεσις 28:20-22.

Ο όρκος του Ιακώβ είναι είσοδος σε διαθήκη. Ζητεί από τον Θεό να τον φυλάξει στην οδό — τις Παλαιές Τρίβους — και να του δώσει άρτον να φάγει. Οι Μιλλεριτικοί πρέπει να τρώγουν τον δικό τους άρτον και να μη επιστρέψουν στην προτεσταντική αφροσύνη.

Εάν συνεχίσουμε να τρώγουμε τον άρτο που μας δίνει ο Θεός, Εκείνος θα διατηρήσει τη διαθήκη Του με εμάς. Ο άρτος και το ένδυμα στην ευχή του Ιακώβ συμβολίζουν τις αλήθειες επάνω στον Χάρτη του 1843, τον οποίο η Έλλεν Ουάιτ αποκαλεί Βράχο των Αιώνων—τις Παλαιές Τρίβους και τον άρτο.

> «Η κλίμακα την οποία είδε ο Ιακώβ στο νυχτερινό όραμα, με τη βάση της να στηρίζεται επάνω στη γη και το ανώτατο άκρο της να φθάνει έως τους ύψιστους ουρανούς· ο ίδιος ο Θεός επάνω από την κλίμακα, και η δόξα Του να λάμπει επάνω σε κάθε βαθμίδα· άγγελοι να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν επάνω σε αυτήν την κλίμακα λαμπρής φωτεινότητας, είναι σύμβολο της αδιάλειπτης επικοινωνίας που διατηρείται μεταξύ αυτού του κόσμου και των επουρανίων τόπων. Ο Θεός εκπληρώνει το θέλημά Του μέσω της υπηρεσίας των ουρανίων αγγέλων, οι οποίοι βρίσκονται σε συνεχή επικοινωνία με την ανθρωπότητα. Αυτή η κλίμακα αποκαλύπτει μια άμεση και σπουδαία οδό επικοινωνίας με τους κατοίκους της γης αυτής. Η κλίμακα παρίστανε στον Ιακώβ τον Λυτρωτή του κόσμου, ο οποίος συνδέει τη γη και τον ουρανό μεταξύ τους. Καθένας που έχει δει την απόδειξη και το φως της αλήθειας και αποδέχεται την αλήθεια, ομολογώντας την πίστη του στον Ιησού Χριστό, είναι ιεραπόστολος με την ύψιστη έννοια του όρου. Είναι αποδέκτης ουρανίων θησαυρών, και είναι καθήκον του να τους μεταδίδει, να διαχέει εκείνο το οποίο έχει λάβει.» Fundamentals of Christian Education, 270.

Όταν ανοίγει τη διάνοιά τους στον καιρό της αναμονής, το πράττει στέλνοντας αγγέλους να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν επάνω στην κλίμακα.

Εάν έχετε λάβει την αλήθεια, έχετε την ευθύνη να τη μεταδώσετε. Εάν εκπληρώνετε την ευθύνη σας, γίνεστε η κλίμακα—ο δίαυλος επικοινωνίας. Είμαστε καλεσμένοι να είμαστε αυτός ο δίαυλος.

> Η κλίμακα παρίστανε τον Χριστό· αυτός είναι ο δίαυλος επικοινωνίας μεταξύ ουρανού και γης, και οι άγγελοι ανεβαίνουν και κατεβαίνουν σε αδιάλειπτη συναναστροφή με την πεσμένη

> ανθρωπότητα. Τα λόγια του Χριστού προς τον Ναθαναήλ ήταν σε αρμονία με την εικόνα της κλίμακας, όταν είπε: «Αληθώς, αληθώς σας λέγω, Από τούδε θέλετε ιδεί τον ουρανόν ανεωγμένον, και τους αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον Υιόν του ανθρώπου». Εδώ ο Λυτρωτής ταυτίζει τον εαυτό του με τη μυστική κλίμακα, που καθιστά δυνατή την επικοινωνία μεταξύ ουρανού και γης. Review and Herald, November 11, 1890.

Ο Ιακώβ έχει έναν καιρό καθυστέρησης· καθυστερεί και ονειρεύεται την κλίμακα, η οποία αντιπροσωπεύει ότι ο Κύριος ανοίγει την κατανόηση του Λόγου Του στον λαό Του κατά τον καιρό της καθυστέρησης. Σε αυτή την ιστορία, ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με τον λαό Του, παίρνοντάς τους από τη Λουζ και καθιστώντας τους Βαιθήλ—τον Οίκο του Θεού.

Ο δίαυλος επικοινωνίας που παριστάνεται από τους αγγέλους οι οποίοι ανέβαιναν και κατέβαιναν επάνω στην κλίμακα, η οποία είναι ο Χριστός, παριστάνεται επίσης στον Ζαχαρία. Η Αδελφή Γουάιτ σχολιάζει επ' αυτού στο Review and Herald, 20 Ιουλίου 1897, μολονότι χρησιμοποιεί διαφορετικό σύμβολο.

> «Οἱ κεχρισμένοι, οι οποίοι ίστανται πλησίον του Κυρίου πάσης της γης, κατέχουν τη θέση που κάποτε είχε δοθεί στον Σατανά ως σκεπάζον χερουβείμ. Από τα άγια όντα που περιβάλλουν τον θρόνο Του.»

Τι είναι τα «άγια όντα»; Άγγελοι. «Διά των αγίων όντων που περιβάλλουν τον θρόνο Του, ο Κύριος διατηρεί αδιάκοπη επικοινωνία με τους κατοίκους της γης.» Αυτή είναι η κλίμακα. Μόνον που εδώ η Αδελφή Γουάιτ δεν πρόκειται να χρησιμοποιήσει την κλίμακα ως το σύμβολο.

> «Το χρυσό λάδι αντιπροσωπεύει τη χάρη με την οποία ο Θεός διατηρεί ανεφοδιασμένους τους λύχνους των πιστών, ώστε να μη τρεμοσβήνουν και σβήνουν. Εάν δεν συνέβαινε αυτό, ότι δηλαδή αυτό το άγιο λάδι εκχύνεται από τον ουρανό μέσω των μηνυμάτων του Πνεύματος του Θεού, οι δυνάμεις του κακού θα είχαν πλήρη έλεγχο επάνω στους ανθρώπους.»
>
> «Ο Θεός ατιμάζεται όταν δεν δεχόμαστε τα μηνύματα που μας αποστέλλει. Έτσι απορρίπτουμε το χρυσό έλαιο που Εκείνος θα εξέχεε στις ψυχές μας, ώστε να μεταδοθεί σε εκείνους που βρίσκονται στο σκοτάδι. Όταν ακουστεί η κλήση: "Ιδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις συνάντησίν του", εκείνοι που δεν έχουν λάβει το άγιο έλαιο, που δεν έχουν περιθάλψει τη χάρη του Χριστού στις καρδιές τους, θα διαπιστώσουν, όπως οι μωρές παρθένες, ότι δεν είναι έτοιμοι να συναντήσουν τον Κύριό τους. Δεν έχουν μέσα τους τη δύναμη να προμηθευτούν το έλαιο, και η ζωή τους καταστρέφεται. Αλλά αν ζητηθεί το Άγιο Πνεύμα του Θεού, αν ικετεύσουμε, όπως ο Μωυσής, "Δείξον μοι την δόξαν σου", η αγάπη του Θεού θα εκχυθεί στις καρδιές μας. Μέσω των χρυσών σωλήνων, το χρυσό έλαιο θα μεταδοθεί σε εμάς. "Ουχί διά δυνάμεως ουδέ διά ισχύος, αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των Δυνάμεων." Καθώς δέχονται τις λαμπρές ακτίνες του Ηλίου της Δικαιοσύνης, τα τέκνα του Θεού λάμπουν ως φώτα στον κόσμο». Review and Herald, July 20, 1897.

Στην ιστορία του Ιακώβ, έχουμε την ιστορία των Μιλλεριτών. Υπάρχει χρόνος καθυστέρησης, και βλέπει την κλίμακα να αντιπροσωπεύει την επικοινωνία μεταξύ Ουρανού και Γης.

Ο Ζαχαρίας μάς μιλά για δύο χρυσούς σωλήνες. Μια κλίμακα έχει δύο κύριες παράλληλες δοκούς, αλλά ο Ζαχαρίας τις ονομάζει δύο χρυσούς σωλήνες.

Πρέπει να δεχόμαστε τα μηνύματα που κατέρχονται από την κλίμακα του Ουρανού και να τα μεταδίδουμε σε άλλους. Εάν το πράττουμε αυτό, γινόμαστε μέρος της κλίμακας, μέρος της διαδικασίας της επικοινωνίας.

Η Αδελφή Ουάιτ συνδέει αυτό με την παραβολή των Δέκα Παρθένων.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών, εκπλήρωναν την παραβολή των Δέκα Παρθένων. Ο χρόνος της αναμονής του Ιακώβ είναι ο χρόνος της αναμονής του Ματθαίου 25 και του Αββακούμ 2: «Αν και το όραμα βραδύνει, περίμενέ το.»

Η ιστορία του Ιακώβ και του Ζαχαρία είναι οι ίδιες περίοδοι αναμονής.

Ο χρόνος της καθυστέρησης σηματοδοτεί, μεταξύ άλλων, ότι ο Κύριος πρόκειται να αυξήσει την κατανόηση των ακολούθων Του σχετικά με τον Λόγο του Θεού. Εάν δεν λάβεις εκείνο το Άγιο Έλαιο, είσαι μωρή παρθένος.

Όταν φθάσετε σε αυτή την ιστορία, όταν η θύρα κλείσει και εσείς είστε μωρή παρθένος, η Αδελφή Ουάιτ λέγει: «Τα θλιβερότερα λόγια που ακούσθηκαν ποτέ: "Δεν σας εγνώρισα."»

Δεν μπορείτε να διαχωρίσετε τον χρόνο της καθυστέρησης από την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Ο χρόνος της καθυστέρησης επιφέρει την έκχυση του Αγίου Πνεύματος, η οποία ανοίγει τη διάνοια του λαού του Θεού προς τον Λόγο κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου και παρέχει το έλαιο που διακρίνει τις φρόνιμες από τις μωρές παρθένες.

Ο Χρόνος της Αναμονής και το Στεφανωτικό Θαύμα του Χριστού

Υπάρχει καιρός αναμονής, όταν ο Χριστός επιτέλεσε την κορυφαία Του πράξη — την ανάσταση του Λαζάρου.

Ο Ιησούς έλαβε το μήνυμα: «Ο Λάζαρος είναι άρρωστος. Έλα να τον φροντίσεις». Αλλά ο Ιησούς δεν πήγε αμέσως.

Η αδελφή White λέει ότι οι μαθητές προσκόμισαν σε αυτό. Αναρωτιούνταν γιατί δεν επρόκειτο να βοηθήσει τον φίλο Του ή να αποδείξει τη δύναμή Του ως Μεσσίας. Αλλά Αυτός καθυστέρησε.

> «Καθυστερώντας να έλθει προς τον Λάζαρο, ο Χριστός είχε έναν σκοπό ελέους προς εκείνους που δεν Τον είχαν δεχθεί. Παρέμεινε, ώστε, ανασταίνοντας τον Λάζαρο εκ νεκρών, να δώσει στον πεισματώδη, άπιστο λαό Του μια ακόμη απόδειξη ότι Αυτός ήταν πράγματι "η ανάστασις και η ζωή". Δυσκολευόταν να εγκαταλείψει κάθε ελπίδα για τον λαό, τα πτωχά, περιπλανώμενα πρόβατα του οίκου του Ισραήλ. Η καρδιά Του συντριβόταν εξαιτίας της αμετανοησίας τους. Μέσα στο έλεός Του είχε σκοπό να τους δώσει μία ακόμη απόδειξη ότι Αυτός ήταν ο Αποκαταστάτης, ο Μόνος που μπορούσε να φέρει στο φως τη ζωή και την αθανασία. Αυτό επρόκειτο να είναι μια απόδειξη που οι ιερείς δεν θα μπορούσαν να παρερμηνεύσουν. Αυτός ήταν ο λόγος της καθυστέρησής Του να μεταβεί στη Βηθανία.» Η Ζωή του Χριστού, σ. 529.

Καθυστέρησε, για να τους δώσει μία ακόμη απόδειξη ότι είχε τη δύναμη να επαναφέρει τους νεκρούς στη ζωή.

Αυτό το κορυφαίο θαύμα, η ανάσταση του Λαζάρου, έθεσε τη σφραγίδα του Θεού στο έργο Του και στην αξίωσή Του περί θεότητας.

Κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου, ο Κύριος εγείρει τις φρόνιμες παρθένες. Αυτό αποτελεί απεικόνιση της διαδικασίας της σφράγισης. Οι Μιλλερίτες σφραγίζονταν, παρέχοντας μία απεικόνιση της σφράγισης των 144.000.

Το δίδαγμα του Λαζάρου είναι ότι ο Χριστός δύναται να λάβει κάποιον νεκρό στα παραπτώματα και στις αμαρτίες και να τον φέρει στη ζωή.

Στο χωρίο περί τοῦ Λαζάρου, ὁ Χριστὸς ὁρίζει τὸν θάνατο ὡς ὕπνο.

Όλοι κοιμούνται. Αυτός βραδυπορεί. Θα αναστήσει τον Λάζαρο, επαναφέροντάς τους στη ζωή και θέτοντας επ' αυτών τη σφραγίδα Του. Αυτό είναι το κορυφαίο Του θαύμα.

Στην ιστορία μας, όταν σφραγίζει τους 144.000, τους υψώνει ως λάβαρο.

Ο Ζαχαρίας λέγει ότι το λάβαρον εκείνο είναι ως λίθοι πολυτίμοι εν στέφανω. Τούτο είναι η κορυφαία πράξις Του.

Με την έκχυση και το άνοιγμα της αλήθειας στην ιστορία των Μιλλεριτών, ο χρόνος της καθυστέρησης σηματοδοτεί το σημείο κατά το οποίο ο Κύριος ανοίγει την αλήθεια. Η κλίμακα, με αγγέλους που ανεβαίνουν και κατεβαίνουν, είναι ο τόπος όπου λαμβάνει χώρα η διαδικασία της σφράγισης.

Η Θριαμβευτική Είσοδος και η Κραυγή του Μεσονυκτίου

Τώρα εξετάζουμε τη Θριαμβευτική Είσοδο. Προσέξτε με τι συγκρίνει η Αδελφή Ουάιτ τη Θριαμβευτική Είσοδο στο Spirit of Prophecy, τόμος 4, σελίδα 250.

> «Η κραυγή του μεσονυκτίου δεν μεταδιδόταν τόσο με επιχειρήματα, μολονότι η απόδειξη από τις Γραφές ήταν σαφής και αδιάσειστη. Τη συνόδευε μια εξωθητική δύναμη που συγκινούσε την ψυχή. Δεν υπήρχε αμφιβολία, ούτε αμφισβήτηση. Κατά την περίσταση της θριαμβευτικής εισόδου του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, ο λαός, που είχε συναχθεί από όλα τα μέρη της χώρας για να τηρήσει την εορτή, συνέρρεε στο Όρος των Ελαιών, και καθώς ενώνονταν με το πλήθος που συνόδευε τον Ιησού, συλλάμβαναν την έμπνευση της ώρας και συνέβαλλαν να υψωθεί η κραυγή: "Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!" [Matthew 21:9.] Κατά παρόμοιο τρόπο, και οι άπιστοι που συνέρρεαν στις Αντβεντιστικές συναθροίσεις—άλλοι από περιέργεια, άλλοι απλώς για να χλευάσουν—αισθάνονταν τη δύναμη της πεποίθησης που συνόδευε το μήνυμα: "Ιδού, ο Νυμφίος έρχεται!"»

Η Θριαμβευτική Είσοδος αντιπροσωπεύει την Κραυγή του Μεσονυκτίου.

Ας διαβάσουμε τι λέγει η Αδελφή White σχετικά με τη Θριαμβευτική Είσοδο στο The Youth's Instructor, 21 Φεβρουαρίου 1901.

> Ο καιρός της εισόδου του Χριστού στα Ιεροσόλυμα ήταν η ωραιότερη εποχή του έτους. Το Όρος των Ελαιών ήταν σκεπασμένο με πράσινο χαλί, και τα άλση ήταν ωραία με ποικίλο

> φύλλωμα. Από τις γύρω περιοχές της Ιερουσαλήμ είχαν έλθει πολλοί άνθρωποι στη γιορτή με θερμή επιθυμία να δουν τον Ιησού.

Γιατί; Διότι άκουσαν για τον Λάζαρο.

> Το αποκορυφωτικό θαύμα του Σωτήρος, με την ανάσταση του Λαζάρου εκ νεκρών, είχε επιφέρει θαυμαστή επίδραση επί του λαού, και ένα μεγάλο και ενθουσιώδες πλήθος είχε συρρεύσει στον τόπο όπου διέμενε ο Ιησούς.

Έτσι, καθυστερεί στη Βηθανία πριν από τη Θριαμβευτική Είσοδο.

Αυτό αναφέρεται στον Χρόνο της Αναμονής.

> Είχε ήδη περάσει το μισό απόγευμα όταν ο Ιησούς απέστειλε τους μαθητές του στο χωριό Βηθφαγή, λέγοντας: «Υπάγετε εις την απέναντί σας κώμην, και αμέσως θα εύρητε μίαν όνον δεμένην, και πώλον μετ' αυτής· λύσατέ τα και φέρετέ τα προς εμέ. Και εάν τις σας είπη τι, θέλετε ειπεί, Ο Κύριος έχει χρείαν αυτών· και ευθύς θα τα αποστείλη.»
>
> Αυτή ήταν η πρώτη φορά κατά τη διάρκεια της διακονίας Του που ο Χριστός συναίνεσε να ιππεύσει, και οι μαθητές το εξέλαβαν ως σημείο ότι επρόκειτο να προβάλει τη βασιλική Του δύναμη και εξουσία και να λάβει τη θέση Του στον θρόνο του Δαβίδ. Με χαρά εκτέλεσαν την εντολή. Βρήκαν το πουλάρι, το έλυσαν και το έφεραν στον Ιησού, ο οποίος κάθισε επάνω του. Καθώς ο Ιησούς έλαβε τη θέση Του επάνω στο ζώο, ο αέρας γέμισε από ζητωκραυγές αίνου και θριάμβου. Δεν έφερε κανένα εξωτερικό γνώρισμα βασιλικής μεγαλοπρέπειας, δεν φορούσε επίσημη βασιλική ενδυμασία, ούτε Τον ακολουθούσαν στρατιώτες. Όμως περιβαλλόταν από ένα πλήθος διεγερμένο από προσδοκία. Μόλις είχε αναστήσει νεκρό. Ο λαός νόμιζε ότι ερχόταν για να γίνει ο Σωτήρας του Ισραήλ. Ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι;
>
> Πολλοί κολακεύουν τον εαυτό τους ότι η ώρα της απελευθερώσεως του Ισραήλ είναι πλησίον. Με τη φαντασία τους βλέπουν τον ρωμαϊκό στρατό διασκορπισμένο και εκδιωγμένο από την Ιερουσαλήμ, και το ιουδαϊκό έθνος και πάλι ελεύθερο από τον ζυγό του καταπιεστού. Από χείλη σε χείλη περνά το ερώτημα: «Κύριε, εις τον καιρόν τούτον αποκαθιστάνεις την βασιλείαν εις τον Ισραήλ;» Πολλοί μέσα στο πλήθος ανακαλούν τον λόγο του προφήτου: «Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· αλάλαξον, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ιδού, ο βασιλεύς σου έρχεται προς σε· είναι δίκαιος και σώζων· ταπεινός και καθήμενος επί όνου». Καθένας αγωνίζεται να υπερέχει του άλλου αποκρινόμενος στο προφητικό παρελθόν. Η κραυγή αντηχεί από βουνό και κοιλάδα: «Ωσαννά εις τον Υιόν του Δαβίδ»·—η Κραυγή του Μεσονυκτίου—«Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· ωσαννά εν τοις υψίστοις».

Δεν ακούσθηκε κανένας θρήνος ή οδυρμός σε εκείνη την πομπή. Εκείνοι που κάποτε είχαν υπάρξει τυφλοί, αλλά των οποίων τα μάτια είχαν θεραπευθεί από τον Υιό του Θεού, προπορεύονταν.

Ποιοι ηγούνται της πορείας; Εκείνοι που κάποτε ήταν Λαοδικείς.

> Πλησίασαν κοντά στον Ιησού, ενώ εκείνος τον οποίον Αυτός είχε αναστήσει από τους νεκρούς οδηγούσε το ζώο επάνω στο οποίο επέβαινε. Εκείνοι που άλλοτε ήσαν κωφοί και άλαλοι, τώρα θεραπευμένοι, συνέβαλλαν ώστε να ενταθούν οι χαρμόσυνες ωσαννά. Χωλοί, που τώρα

περπατούσαν, έκοβαν κλάδους φοινίκων και τους έστρωναν στην οδό Του.

Ο λεπρός, που άλλοτε ήταν αποκλεισμένος από την κοινωνία, βρισκόταν εκεί, καθαρισμένος με τη δύναμη του Σωτήρος. Έστρωσε το ιμάτιό του στην οδό του Σωτήρος, αναφωνώντας: «Ω, δοξολογείτε τον Κύριο, διότι είναι αγαθός· διότι το έλεός του μένει εις τον αιώνα.»

Ο θεραπευμένος δαιμονιζόμενος ήταν εκεί, τώρα στα σωστά του φρένα, προσθέτοντας τη μαρτυρία του: «Ο Κύριος έκαμε μεγάλα πράγματα δι' εμέ, για τα οποία ευφραίνομαι».

Οι αναστημένοι νεκροί ήσαν εκεί, υμνώντας Αυτόν. Η χήρα και το ορφανό διηγούντο τα θαυμαστά έργα Του. Τα μικρά παιδιά, εκείνοι που είχαν θεραπευθεί από ασθένειες και εκείνοι που είχαν επανέλθει από τον τάφο, έστρωναν την οδό του Λυτρωτή με κλάδους φοινίκων και άνθη.

Έτσι, ο Ιησούς παραμένει στον Οίκο των Πτωχών, αναφερόμενος στον Καιρό της Καθυστέρησης.

Γιατί; Διότι πρόκειται να εκχύσει το Άγιό Του Πνεύμα και να ανοίξει τη διάνοιά τους, αναφερόμενος στη Μεσονύκτια Κραυγή.

Σε αυτή την αφήγηση, έρχεται ως Βασιλεύς, αναφερόμενος στην 22α Οκτωβρίου 1844. Έρχεται ο Ιησούς να παραλάβει βασιλεία στις 22 Οκτωβρίου 1844; Ναι.

Αυτή είναι η Θριαμβευτική Είσοδος, και υπάρχουν εκείνοι που θα υψώσουν την Κραυγή του Μεσονυκτίου.

Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι; Είναι εκείνοι που μεταμορφώθηκαν από τη δύναμη του Χριστού.

Το μήνυμα της δικαιοσύνης του Χριστού, της δυνάμεώς Του να μας μεταβάλλει από τυφλούς σε βλέποντες, από νεκρούς σε ζώντες, από λεπρούς σε καθαρούς, φέρεται μέσα στην ιστορία της Θριαμβευτικής Εισόδου, η οποία προεικονίζει την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Τι είναι εκείνο που φέρει αυτό το μήνυμα;

Επάνω σε τι ιππεύει ο Χριστός; Σε έναν όνο. Είναι το Μήνυμα του Ισλάμ που μεταφέρει το μήνυμα της δικαιοσύνης του Χριστού.

Το 1840, η ενδυνάμωση του Μηνύματος του Πρώτου Αγγέλου συνδέθηκε με τον περιορισμό του Ισλάμ. Το Πρώτο Μήνυμα οδηγεί στο Δεύτερο Μήνυμα· δεν μπορούν να διαχωριστούν.

Το Πρώτο Μήνυμα φέρει το Δεύτερο Μήνυμα.

Το Πρώτο Μήνυμα επιβεβαιώθηκε όταν το Ισλάμ συγκρατήθηκε, εκπληρώνοντας την προφητεία. Αυτή η επιβεβαίωση ενδυνάμωσε το Μήνυμα του Πρώτου Αγγέλου και οδήγησε τους Προτεστάντες να κλείσουν τις θύρες τους απέναντί του.

Το κλείσιμο των θυρών από τις Προτεσταντικές εκκλησίες ήταν η απόρριψη του Μηνύματος του Ισλάμ.

Η ιστορία των Μιλλεριτών προεικονίζει τη δική μας ιστορία.

Το μήνυμα της δικαιοσύνης του Χριστού στον καιρό της σφράγισης των 144.000, όταν ο Κύριος εκχέει το Άγιό Του Πνεύμα και ανοίγει τις Γραφές προς τους Λαοδικείς και τους λεπρούς του Αντβεντισμού, μεταφέρεται και πάλι από τον όνο—το Μήνυμα του Ισλάμ.

> Κατά το θέρος και το φθινόπωρο του 1844 δόθηκε η διακήρυξη: «Ιδού, ο Νυμφίος έρχεται». Τότε διαμορφώθηκαν οι δύο τάξεις που παριστάνονται από τις φρόνιμες και τις μωρές παρθένες—η μία τάξη, που ανέμενε με χαρά την εμφάνιση του Κυρίου και είχε επιμελώς προετοιμαστεί για να Τον συναντήσει· η άλλη τάξη, η οποία, επηρεασμένη από φόβο και ενεργώντας από παρόρμηση, είχε αρκεσθεί σε μια θεωρία της αλήθειας, αλλά ήταν στερημένη από τη χάρη του Θεού. Στην παραβολή, όταν ήλθε ο νυμφίος, «αι έτοιμοι εισήλθον μετ' αυτού εις τους γάμους». Η έλευση του νυμφίου, η οποία εδώ τίθεται ενώπιον μας, λαμβάνει χώρα πριν από τον γάμο. Ο γάμος παριστάνει την παραλαβή από τον Χριστό της βασιλείας Του. . . . Η Μεγάλη Διαμάχη, 427

Η Θριαμβευτική Είσοδος είναι η έλευση του Βασιλέως. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, λαμβάνει τη Βασιλεία. Αυτή είναι η Θριαμβευτική Είσοδος.

Κατά την περίοδο αυτή, οι δύο τάξεις σφραγίζονται για την έκβασή τους.

> Η διακήρυξη, «Ιδού, ο Νυμφίος έρχεται», κατά το θέρος του 1844, οδήγησε χιλιάδες να αναμένουν την άμεση παρουσία του Κυρίου. Κατά τον προσδιωρισμένο καιρό ο Νυμφίος ήλθε, όχι στη γη, όπως ανέμενε ο λαός, αλλά προς τον Παλαιό των Ημερών στον ουρανό, στον γάμο, στην παραλαβή της βασιλείας Του. «Και αι έτοιμοι εισήλθον μετ' Αυτού εις τους γάμους· και η θύρα»—τι;—«εκλείσθη». Δεν επρόκειτο να είναι παρόντες αυτοπροσώπως στον γάμο· διότι αυτός λαμβάνει χώρα στον ουρανό, ενώ εκείνοι βρίσκονται επάνω στη γη. Οι ακόλουθοι του Χριστού πρέπει να «περιμένωσι τον Κύριον αυτών, όταν επιστρέψη εκ των γάμων». Λουκάς 12:36. Αλλ' οφείλουν να εννοήσουν το έργο Του και να Τον ακολουθήσουν διά της πίστεως, καθώς εισέρχεται ενώπιον του Θεού. Υπό αυτήν την έννοια λέγεται ότι εισέρχονται εις τους γάμους. Η Μεγάλη Διαμάχη, 427.

Βιβλικές Αναφορές στον Χρόνο της Καθυστέρησης

Μερικά εδάφια της Γραφής αναδεικνύουν τον χρόνο της καθυστέρησης. Θα τα εξετάσουμε σύντομα και θα κλείσουμε με μία δήλωση της Αδελφής Ουάιτ.

> Καθώς ο νυμφίος εβράδυνε, όλες νύσταξαν και κοιμήθηκαν. Ματθαίος 25:5.

Ακριβώς εδώ, 22 Μαρτίου 1844, με αναφορά στον Χρόνο της Καθυστέρησης.

Η 22α Μαρτίου 1844 δεν αποτελεί προφητική πρόβλεψη της Βίβλου. Είναι η ημερομηνία που οι Μιλλεριτιστές παρερμήνευσαν, αλλά αυτή προκάλεσε την πρώτη απογοήτευση και σημάδεψε τον χρόνο της καθυστέρησης.

Οι Γραφές δεν ισχυρίζονται ότι ο Θεός προκαλεί τον χρόνο της καθυστέρησης. Είναι η παρανόηση του λαού που τον προκαλεί: «Ἐὰν ἡ ὅρασις βραδύνῃ, περίμενε αὐτήν, διότι δὲν θὰ βραδύνῃ, δὲν ψεύδεται».

> Μακάριος όστις υπομένει και φθάνει εις τας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ημέρας. Συ δε, ύπαγε έως του τέλους· διότι θέλεις αναπαυθή και θέλεις σταθή εν τω κλήρω σου εν τω τέλει των ημερών. Δανιήλ 12:12-13.

Μπορείτε να το διαβάσετε αυτό με δύο τρόπους. Όποιος κι αν είναι ο τρόπος:

Μακάριος είναι εκείνος που περιμένει, και μακάριος είναι εκείνος που φθάνει στις χίλιες τριακόσιες τριάντα πέντε ημέρες. Αλλά σύ πορεύου τον δρόμον σου έως το τέλος· διότι θα αναπαυθείς και θα σταθείς στον κλήρο σου στο τέλος των ημερών.

Η ευλογία του να φθάσει κανείς στο 1335 δεν αφορά απλώς την επίτευξη του τέλους της χρονικής προφητείας. Το 1335 λήγει το 1843 στο Διάγραμμα. Η ευλογία δεν είναι απλώς το τέλος της προφητείας, αλλά η εμπειρία του χρόνου της αναμονής. Η ευλογία λαμβάνει χώρα μεταξύ του Χρόνου της Αναμονής και της 22ας Οκτωβρίου 1844. Εδώ είναι όπου πρέπει να περιμένετε. «Μακάριος είναι εκείνος που αναμένει.»

> Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος θέλει περιμένει, διὰ νὰ σᾶς ἐλεήσῃ, καὶ διὰ τοῦτο θέλει ὑψωθῆ, διὰ νὰ σᾶς σπλαγχνισθῇ· διότι ὁ Κύριος εἶναι Θεὸς κρίσεως· μακάριοι πάντες οἱ προσμένοντες αὐτόν. Ησαΐας 30:18.

Η αναμονή εκτείνεται από τον Χρόνο της Αναμονής έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Εάν Τον αναμένετε, θα είστε ευλογημένοι.

> Διότι ἡ ὅρασις εἶναι ἔτι διὰ προσδιορισμένον καιρόν, ἀλλ' ἐν τῷ τέλει θέλει λαλήσει, καὶ δὲν θέλει ψευσθῇ· ἐὰν βραδύνῃ, περίμενε αὐτήν· διότι βεβαίως θέλει ἐλθεῖ, δὲν θέλει βραδύνει. Ἀββακοὺμ 2:3.

Ήταν η παρεξήγηση των Μιλλεριτών που έφερε τον χρόνο της καθυστέρησης. Η όραση είναι για προσδιορισμένο καιρό—22 Οκτωβρίου 1844. Δεν πρόκειται να διαψευσθεί, αλλά εσείς θα νομίσετε ότι βραδύνει εξαιτίας παρεξήγησης.

Σχεδίασε ο Κύριος την παρανόηση; Ναι. Η Αδελφή Ουάιτ το λέει.

Ο Κύριος προκάλεσε την παρεξήγηση μέσω του Διαγράμματος του 1843. Ο Γουίλλιαμ Μίλλερ είπε ότι ποτέ δεν δήλωσε κατηγορηματικά το 1843, αλλά το 1843 οι αδελφοί τού ζήτησαν να αφαιρέσει το «εάν» και να σημειώσει το 1843 ως ορόσημο. Η αδελφή Γουάιτ λέγει ότι αυτό είναι ένα προφητικό ορόσημο, μια εκπλήρωση του Αββακούμ 2. Αυτό το ορόσημο, με τη δογματική επισήμανση του 1843, προκάλεσε τον χρόνο της βραδύτητος.

> «Μακάριοι οι οφθαλμοί οι οποίοι είδαν τα πράγματα που εθεάθησαν κατά το 1843 και το 1844. Το μήνυμα εδόθη. Και δεν πρέπει να υπάρξει καμία καθυστέρηση στην επανάληψη του μηνύματος, διότι τα σημεία των καιρών εκπληρώνονται· το καταληκτικό έργο πρέπει να γίνει. Ένα μεγάλο έργο θα επιτελεσθεί σε σύντομο χρόνο. Σύντομα θα δοθεί, κατ' ορισμόν του Θεού, ένα μήνυμα που θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή. Τότε ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο αυτού, για να δώσει τη μαρτυρία του.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

Παρατηρήστε το Δανιήλ 12:12-13: «Μακάριος είναι εκείνος που αναμένει και φθάνει στις χίλιες τριακόσιες τριάντα πέντε ημέρες.»—«Μακάριος είναι εκείνος που φθάνει στο 1335. Μακάριος

είναι εκείνος που φθάνει στο 1843», αυτό είναι το εδάφιο 12.

Στίχος 13:

> Σὺ δὲ πορεύου ἕως τοῦ τέλους· διότι θέλεις ἀναπαυθῆ, καὶ θέλεις σταθῆ εἰς τὸν κλῆρόν σου ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν. Δανιήλ 12:12-13.

Η αδελφή White συνδέει τα εδάφια 12 και 13, λέγοντας ότι η ευλογία των 1335 εκπληρώνεται το 1843 και το 1844. Δεν πρόκειται για ένα χρονικό σημείο, αλλά για εκείνους που αναμένουν τη Θριαμβευτική Είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, αναγνωρίζουν τους αγγέλους που ανεβαίνουν και κατεβαίνουν επάνω στην κλίμακα, και εισέρχονται σε διαθήκη με τον Κύριο καθώς Αυτός τους δίδει τις δύο πλάκες της διαθήκης.